

שבוי הכתי"ח ביקש במכתב להשיע. לו תקליט של ג'יסו הזמר - ועל כך התפתח ויכוח בין גליץ והמישטרה

זמר לשבוי

אחות שרית הילל לרדת על הבריכיים?

לעבור את התקופה הקשה עוד שישתחרר? לבעלי יש שיר מקסימלי, נערה לחורף. אני עבר שם חורף מאוד קשה וזה שיר שהוא מאוד אוהב. לא השמיעו אותו אפילו פעם אחת. אני לא רוצה שיבינו אותי לא נכון. אני לא מנסה לתפוס טרמפ על העניין. בעלי אפילו לא יודע מכל הסיפור, וכשיודע הוא יעסע מאוד. אילו רציתי לתפוס טרמפ על זה, יכולתי להתחיל במסע פירסום לעניין כבר לפני שנה ולא עשיתי זאת. אני בסך הכל מעבירה בקשה של אחי השבוי. זו בקשה צנועה ואני לא מבינה למה אי-אפשר להיענות לה.

אני גם רוצה להדגיש שאין לי שום תלונה על צורת הטיפול במישפחות השבויים. להיפך, היחס אלינו נהדר, ואני מבינה שגם היחס אליהם בשבי טוב.

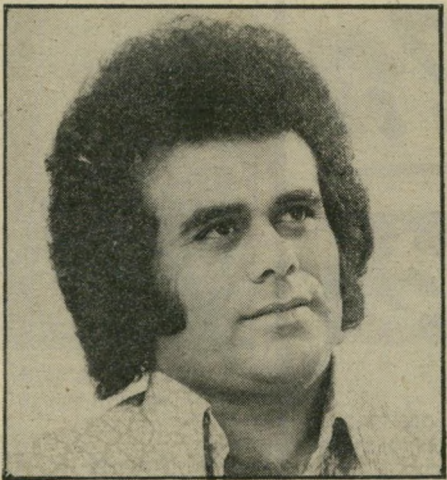
אני לא יודעת מה אני צריכה לעשות. להתחנן ולרדת על בידר כיים. כדי שימלאו את הבקשה? אני יודעת שהשירים של בעלי משום מה אינם מושמעים כמעט ברדיו, גם כשהוא מקליט שירים חדשים. אולי למישהו יש אנטי כלפיו אבל אינני יודעת מדוע. או לפחות בתקופה עגומה זו, כשאחי כלוא בין ארבעה קירות, ואני יודעת שזה סיפוקו היחיד, כשהוא שומע קול שמעביר לו מסר מה בית, אני מבקשת שאותם אנשים יתרכבו ויחזרו זאת לתשומת ליבם. לכן זאת פנייתי לכל עורכי התוכניות, בבקשה למען אחי ולא יותר.

מגליצה'ל נמסר כי הועברו אליהם במשך המילחמה שתי בקי שות אישיות ספציפיות להשמיע שיר מסויים. שתי הבקשות נענו. כלומר, השיר הושמע פעמיים. מאז לא ידוע להם על בקשה נוספת, והנושא פשוט ירד מן הפרק.

שומעים רדיו כל הזמן. כך הם יודעים בדיוק מה קורה פה בארץ. לפני חודשיים הגיע מיכתב מאוד מרגש מאחי. הוא כתב שם ששמע ברדיו שיר של משה הילל (משה הילל הוא בעלי). אני כתב שהוא כל-כך התרגש

הייתי ברמת-גן, בבית. היתה שבת. רק למחרת, ביום ראשון, הודיעו בבית. אני הלכתי לחנות של בעלי כשאבא שלי צילצל והודיע לבעלי שאחי נשבה. בעלי אמר לי: שבי, יש לי כשורה רעה לספר לך. כשי סיפר לי הייתי בשוק. לא האמנתי. אפילו לא בכיתי. רק כשריכרו על זה בטלוויזיה, הבנתי שזה אמיתי והתחלתי לבכות. אז נשברתי. אחר כך היה ניתוק. לא שמענו כלום. לצלב-האדום לא נתנו להינסך ולא ידענו מה קורה איתם במשך זמן ארוך, בערך שלושה חודשים. ואז הודיעו לנו שהם בידי

אבי קרוננפלד חגג השבוע את יום הולדתו ה-20. עוכרה זו לא היתה מסעירה במיוחד, אלמלא חגג אבי את יום הולדתו בשבי. אני קרוננפלד נשבה ב-4 בספטמבר 1982, וזה לו יום הולדת השני שהוא חוגג (ואולי לא חוגג) בשבי. אבי נמצא יחד עם עוד חמישה חיילים אחרים בשבי הפת"ח אי-שם בלבנון. אבי, בן הוקונים במישפחה, נולד וגדל בעכו. אחותו הגדולה שרית, המתגוררת ברמת-גן, סיפרה להעולם הזה על אחיה הצעיר: "הוא תמיד לקח הכל כרוח טובה.

זמר הליל נערה לחורף

מפקדת-חנה בוישי הנושא ירד מהפרק

לשמוע קול מוכר מן הבית, קול של מישהו מהמישפחה, שהוא פשוט פרץ בכבי מרוב שימחה. באותו מיכתב ביקש אבי שנעשה מה שנוכל כדי שישמיעו את משה הילל יותר ברדיו, למענו. זה מחוק אותו שם בשבי, זה מעורר אותו כשהוא שומע קול מוכר מהבית.

פנינו או לרמטכ"ל בבקשה, שיעביר אותה הלאה לגלי צה"ל. בסך הכל זו בקשה קטנה מאוד. הוא יושב שם בשבי, ולמה שכאן שהיחס אליהם לבני מאור וזה עורר אותנו. ואז הגיע עוד מיכתב, שבו סיפר שהם קיבלו רדיו ושהם

פת"ח ושהכל בסדר. זמן קצר אחר-כך, קיבלנו את המיכתב הי ראשון. הוא כתב שלא צריך לדאוג לו, שחשוב שאנחנו נדאג לעצמנו.

בקשה צנועה

זה מה שחשוב לו כל הזמן - שאנחנו נשמור על עצמינו ושנחזיק מעמד. הוא כתב שהיחס אליהם לבני מאור וזה עורר אותנו. ואז הגיע עוד מיכתב, שבו סיפר שהם קיבלו רדיו ושהם

ידע לתת וידע לקבל. הוא לא טיפוס אגואיסטי. גם אם היה חוסך כמה פרוטות בצד, תמיד הציע לתת. הוא היה ילד טוב כזה. אי אפשר להגדיר אותו אחרת.

אבי התגייס לצה"ל זמן קצר לפני המילחמה והלך לנח"ל. הוא היה בקיבוץ שדה-הנחום ושם היו לו חורים מאמצים מהמשק. ואז החלה המילחמה בלבנון ואבי נשלח לי חו"ל. מעולם לא הירבה לרבר, הוא בחור עצור ומחוייק הכל בתוכו, לא מגלה את רגשותיו.

ב-4 בספטמבר, נזכרת שרית הילל בהתרגשות, "הוא נישבה. אני

אולם המישטרה והתביעה קיבלו את הגירסה כי פליצה היה נחוש ברעתו להשיג את ג'ניפר ואת רכושם, וכאשר ראה שתקוותו לכך נכזבת ושבג'ניפר עומדת להתפייס עם אילן, החליט פליצה לנקום. הרימון שנקשר לכיסאו של אילן, ושויסק את רגליו, היה ניקמתו של המאהב המאוכזב. כאשר נעצר פליצה, באשמת ניסיון-לרצח, חמש שנים אחרי שוחד רר בחנינה, ידע כבר כי יש צורך לדאוג לסניגור ממדרגה ראשונה. הוא שכר את עורכי-הדין משה רום, דויד מועלם ויוסף גנץ. השלושה עבדו ללא לאות.

רוטשילד בריביירה

ביום הפיצוין היה פליצה בכאילת. הוא נסע לבקר במלון הסלע האדום, שם שהה ימים אחדים קודם לכן ובילה יפה מאוד. נסעתי לעשות שם אורגיה עם כמה בחורות שהכרתי בפעם הקודמת, אמר פליצה בגילוי-לב. אבל המישטרה והתובעת, רבקה שפיירו, ראו כסיפור הנסיעה יצירת אליבי לפשע, והשופטים לא האמינו כי פליצה הוא רוטשילד המבלה את כל ימיו בריביירה.

ג'ניפר העידה, כי כמה פעמים סיפר לה פליצה, שאם הוא ירצה להתנגס במישהו או לפוצץ אותו הוא ידאג להיות באותו זמן באילת, כדי שאי-אפשר יהיה לקשר אותו לעבירה. גם סילווייה, אהובתו לשעבר, שתלונתה תיה על סחיטה באיומים צורפה לאשמה של נסיון לרצח, סיפרה דברים דומים. הנסיעה לאילת, שהיתה בבוקר היום שבו קרה הפיצוץ, איננה נותנת לפליצה כל אליבי לשעה שבה מולכד הכסא. לשעות הלילה שבחן הונח הרימון במיפעלו של צנטנר, אין לפליצה כל אליבי. הוא מספר כי ישן בדירתו. אולם חברו, רודר ברעט, נעצר באותו לילה במיקרה על-ידי נידת-מישטרה שעברה ברמת-גן, וראתה את מכונתו חונה שם. הוא נחקר ואמר כי בא להפיש את פליצה כדי לישון אצלו. הוא סיפר כי למרות שהדלת היתה פתוחה והאור דולק, לא מצא את חברו בבית.

למחרת, השכם בבוקר, נסע פליצה, בליווי שתי ידידות, לאילת, וחזר לתל-אביב באותו היום בשעות אחר הצהריים. הוא חזר מוקדם מכפי שהתכוון, מפני שכאשר הגיע למלון התברר לו כי הצ'קים שנתן חברו עבור הבילוי במלון כפעם הקודמת, חזרו. כל העניין עורר בו אינדיפרנטיות, והוא החליט לחזור לתל-אביב.

על הפיצוץ במיפעלו של אילן לא שמע פליצה דבר, ובשעות הערב בא לביתו של אילן כדי לשוחח איתו על רשיון-בנייה מסויים, שהבטיח להשיג עבורו.

כאשר נכנס פליצה לבית צנטנר באותו ערב, מצא את ג'ניפר מתייפחת, וחברים אחרים עומדים לידה. שקט הושלך בדירה כאשר ראו את הנכנס, ובג'ניפר התפרצה בצעקות וביקשה שהוא ילך משם. אחד החברים לווה אותו החוצה והסביר לו כי אילן נפצע מהתפוצצות רימון, וכי בנייהבית חורשה שלפליצה הטמין את הרימון, עוד באותו ערב נעצר פליצה על-ידי המישטרה.

תמי מחכה לך

ב ימים הראשונים למעצרו, הוכנס לתאו של פליצה עבריון כשם שלום לוי. השניים שוחחו ולוי מיהר לבשר לקציני-מישטרה כי פליצה התוודה לפניו וסיפר לו הכל. הוא נתבקש על-ידי המישטרה לחזור לתא, כשהוא מצויד במכשיר-הקלטת סמוי, ולהקליט את הודאתו של פליצה. אולם למרבית הפלא לא המשך העציר להתוודות. הוא הירבה אמנם לרבר, אך הכחיש הכל וצעק כי הוא חף-משפט. מיבצע-ההקלטת נכשל במהלך המישפט הועבר פליצה

ניהלה המדינה מישפט ארוך ויקר נגד פליצה, והזנוחה לחלוטין את דויד ברעט. וכך כתב השופט קרמי: מצבו של הנאשם רומה למצבו של הער רודר ברעט, אשר לא הוגש נגדו כתב-אישום כלל.

פליצה חזר בפעם השנייה לחיים נורמליים, לכילויים ולנשים שאותן הוא אוהב כל כך, ושביגללן הסתבר כבר פעמיים.

האחרון של אשתו, תמי, שמתה בחוסר-כל. ומן-מה לפני הפיצוץ התקבלה שית-טלפון מזוהר בבית צנטנר, ומישהו אמר: "תמי מחכה לך..." בליל המילכוד נראה ברעט על-ידי המישטרה ליד ביתו של פליצה ברמת-גן, מרחק קטן מהמיפעל שבו הוטמן הרימון. לא היה לו כל הסבר למעשיו שם, ומדוע היה שם. בכל זאת, מנימוקים בלתי-ברורים,

לרצח, אך השופטים בנימין כהן ויעקב קרמי זיכו אותו מכל אשמה. כאשר קוראים את פסק-הדין, עולה מיד השאלה מדוע לא עצרה המישטרה את דויד ברעט, ידידו של פליצה ושותפו לשעבר של אילן צנטנר, והאשימה גם אותו בניסיון לרצח. לברעט היה מניע חזק מאוד לנקום בצנטנר. מילכוד עיסקת הברדים הגנובים, שבה היו שניהם מעורבים. כעס ברעט על אילן ביגלל מיכתבה

לתא-בודר בבית-המעצר באברכיב. שמונה חודשים ישב בכיידוד, ולא יצא אלא שעה אחת ביום לטייל. פליצה הוא איש האוהב חברה ומרבה לשוחח ולהתברר. יש לשער כי חודשים אלה היו עבורו גיהינום. אולם הוא אינו מרבה לשוחח גם עליהם. הוא מברך את מזלו, גרם לו לצאת זכאי ברעת רוב חברי ההרכב. השופטת ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן היתה מרשיעה את פליצה בעבירה של ניסיון